

Synnymmekö jälleen?

Pekka Ervastian esitelmä 31.3.1918

Kun nykyään teemme kysymyksen »synnymmekö jälleen?», »tulemmeko uudestaan maan päälle?», niin me odotamme vastaukseksi tieteellistä todistusta, sillä olemme oppineet ajattelemaan tieteellisesti. Emme tyydy arveluihin, vaan haluamme tietoa. Nykyajan ihminen on niin kehittynyt, että hän tahtoo kokemuseräistä tietoa asioista, ennen kuin hän on varma niistä. Kun me siis kysymme, onko jälleensyntymistä olemassa, niin me soisimme, että vastaus olisi tieteellinen, että se olisi niin paljon kokemukseen perustuva kuin suinkin mahdollista. Kun me tämän kysymyksen asetamme itsellemme, niin onkin tärkeätä tutkia, voiko tähän vastata tieteellisesti, onko vastaus, jonka saamme, tietoa, onko se kokemuseräinen.

Me tiedämme, että tieteellisyydellä tarkoitetaan usein vain aistikokemukseen perustuvaa tietoa. Näitä aistihavaintoja voidaan tehdä joko pelkän silmän avulla tai esimerkiksi mikroskoopin välityksellä. Voimme suorittaa tutkimuksia suorastaan tai myös välillisesti, niin kuin esimerkiksi tähtiä tutkittaessa, kun otetaan ensin valokuva ja sitten sitä tutkitaan. Me olemme, kuten sanottu, oppineet ajattelemaan tieteellisesti. Ja me olemme myös tottuneet ajattelemaan, että kokemuksen pitää olla aisteihin perustuvaa. Jos me rajoitumme tähän käsitykseen, niin voimme sanoa, että jälleensyntymisen todistaminen on epävarma ainakin toistaiseksi. Emme voi pätevästi todistaa jälleensyntymisen todellisuutta tällaiseen kokemukseen perustuvalla tiedolla. Mutta meillä on kahdenlaisia tieteellisyyttä muistuttavia todistuksia.

Mehän tiedämme, että jälleensyntymisellä tarkoitetaan sitä, että ihminen on olento, joka syntyy monta kertaa tänne maan päälle. Se merkitsee sitä, että ihmisessä on jotakin, joka syntyy uudestaan. Nyt on tästä asiasta olemassa kaksi tieteellistä todistusta, mutta ne ovat molemmat rajoitettuja. Niiden avulla

emme voi antaa mitään yleispätevää todistusta tästä asiasta, mutta voimme ne nyt kuitenkin mainita, koska ne ovat olemassa.

Toinen niistä on saatu kokeilun kautta, hypnotismin avulla. On näet ollut tutkijoita ja tiedemiehiä, jotka ovat olleet huvittuneita ja innostuneita yliaistisistakin asioista.

Ranskalainen tutkija Albert de Rochas, joka oli fyysikko, oli innostunut yliaistisista tutkimuksista. Hän tutki näitä asioita vaivuttamalla ihmisiä hypnoottiseen uneen. Ja näissä tutkimuksissa hän tuli kerrassaan merkillisiin tuloksiin. Hän tunsii jälleensyntymisopin, ja silloin hänen mieleensä johtui, että jos se on luonnon tosiasia, niin se pitäisi voida näyttää toteen kokeiden avulla. Silloin siitä pitäisi saada jonkinlaista tietoa. Hän ajatteli, että jos ihmisessä on jotakin, joka syntyy jälleen, niin silloin täytyy ihmisessä myös olla jotakin, joka muistaa ennen eläneensä maan päällä. Hänessä täytyy siinä tapauksessa olla jokin sellainen puoli, joka muistaa edellisiä ruumistuksiaan. Ja jos kerran on olemassa tällainen muisti, niin se on jollakin tavoin saatavissa esille. Eihän se voi olla aivan piilossa. Rochas oli tehnyt sen huomion, että kun ihminen vaivutetaan hypnoottiseen uneen, niin hän muuttuu hieman selvänäköisemmäksi olennoiksi ja kykenee tekemään havaintoja suuremmissa piirissä. Hänen tajuntansa silloin ikäänkuin laajentuu. Hän aivan kuin osaa katsella itseään syrjästä, ulkokohtaisesti. Tämä tapahtuu, kun ihminen vaivutetaan hypnoottiseen uneen. Samalla myös hänen muistinsa kirkastuu; hänen muistinsa tulee terävämmäksi. Hän muistaa silloin selvästi omasta elämästään kaikki tapaukset. Hän muistaa sellaisiakin asioita, jotka hän on jo kokonaan unohtanut. – Mehän muistamme, että ihmisessä on sellainen eetterinen muisti, joka kuolinhetkellä tulee toimintaan. Rochas oli tehnyt samanlaisen huomion. Hän teki sen huomion, että ihmisessä on sellainen sisäinen tajunta, joka muistaa. Tuo kokeilun alainen ihminen, joka oli hypnotisoitu, saattoi aivan helposti mennä omassa elämässään taaksepäin ja muistaa sellaisia asioita, jotka hän jo oli kokonaan unohtanut. Hän saattoi muistaa ne aivan selvästi. Nyt

kun Rochas oli tehnyt tämän merkillisen huomion, niin hän ajatteli, että jos kerran tällainen muisti voidaan herättää, niin miksi ei voitaisi jatkaa sitä aina syntymään asti ja ehkä vielä syntymän taaksekin; siis kuoleman jälkeiseen elämään, jos sellainen on olemassa. Miksi ei tämä voisi olla mahdollista, hän arveli. Jos tämä todella onnistuisi, niin voisi sitten todistaa sen, että ihminen on jo olemassa ennen syntymäänsä, ja ehkä senkin, että hän on ennenkin ollut täällä maan päällä elämässä.

Tätä kokeilua varten Rochas valmensi muutamia koehenkilöitä ja koetti vaivuttaa heidän sarjoittain uneen. Se työ oli aikaa ja kärsivällisyyttä kysyvää. Kesti näet hyvin kauan, ennenkuin hän sai nuo koehenkilönsä niin valmennetuiksi, että hän helposti kykeni heitä käyttämään tutkimuksiinsa. Se ei ollut niinkään helppoa. Vähitellen, yhä uudistettujen kokeilujen jälkeen, eräs koehenkilöistä saavutti yhä varmemman kyvyn tehdä havaintoja. Tämä kyky yhä kasvoi ja varmistui. Hänellä oli monta henkilöä käytettävissään kokeiluja varten. Ihme kyllä, hän vihdoin pääsi hämmästyttäviin tuloksiin. Hän sai heidät menemään taaksepäin aina lapsuuteensa asti, sitten äidin kohtuun, jopa vielä senkin tuolle puolen. Silloin he siis joutuivat tilaan, joka on sama tila, jota me kutsumme kuoleman jälkeiseksi tilaksi. Se on tila kuoleman jälkeen ja ennen syntymistä. Mutta tätä tilaa he eivät kuitenkaan osanneet oikein selvästi kuvata. Sitten koehenkilö meni ohi siitäkkin, kunnes tuli siihen tilaan, jolloin oli itse kuollut. Se oli hänen oma viime kuolemansa. Ja kun hän oli tähän asti päässyt, niin silloin ei ollut enää vaikeaa muistaa sitä elämää, joka oli tämän kuoleman edellä; joka oli siis hänen tätä nykyistä elämäänsä aikaisempi elämä, hänen viime elämänsä maan päällä. Kun Rochas sai hypnotismin avulla itselleen tämän todistetuksi, niin hän tuli vakuuttuneeksi siitä, että ihminen jälleensyntyy, että ihmisessä on jotakin, joka monta kertaa syntyy tänne maan päälle elämään. Hän pääsi muutamien kokeiltaviensa avulla selville siitä, että he eivät ole olleet vain yhden kerran täällä maan päällä, vaan useampiakin kertoja. Hän ei siis osannut

muuta kuin tehdä sen johtopäätöksen, että ihminen jälleensyntyä. Rochas pääsi myös selville siitä, että muutamissa ruumistuksissa olivat jotkut hänen koehenkilöistään olleet ranskalaisia, olivat ennen olleet ranskalaisissa ruumiissa. Siis hän voi ottaa selville sen, että oliko siihen aikaan Ranskassa asunut sellaisia sen nimisiä henkilöitä. Muutamissa tapauksissa hän siinä onnistuikin ja sai selville todella, että sen ja sen nimisiä henkilöitä todellakin oli Ranskassa asunut siihen ja siihen aikaan. Tämä oli hänelle uusi todistus siitä, että nuo muistot siis todellakin olivat oikeat. Nämä kokeilut saattoivat Rochas'n itsensä vakuuttuneeksi jälleensyntymisestä. Ja hän arveli, että vaikka ne kylläkin olivat alustavia laadultaan, niin ne kuitenkin avaavat tieteelle ja tieteelliselle tutkimukselle aivan uusia aloja ja mahdollisuuksia.

Me voimme siis ottaa havainnollisella, tieteellisellä tavalla selkoa jälleensyntymisestä. Ja me toivomme, että tämä tieto olisi käytettävissä käytännöllistä tarvetta varten, sillä ihminen tahtoisi tietää, mitä hän on ennen ollut. Mutta meidän täytyy sanoa, että tällaisella kokeilulla ei ole mitään käytännöllistä hyötyä siitä syystä, että tuon ihmisen, joka vaivutetaan uneen, täytyy olla aivan erikoislaatuinen, jotta hänet voitaisiin vaivuttaa uneen. Ja sitä paitsi kokeilijana täytyy olla hyvin omantunnontarkka henkilö, joka osaa hypnotisoida, ja joka osaa käyttää sitä taitoa hyväkseen. Sitä varten tämä tutkimus on mahdotonta käytännöllistä elämää varten. Sitä voidaan käyttää vain tieteellisiä tarkoituksia varten. Ehkä tämän kautta lopulta selviää ja tulee yleispäteväksi se seikka, että ihminen on ollut ennen maan päällä.

Tämä on siis se kouriintuntuva tutkimustapa, jolla jälleensyntymistä voidaan todistaa.

Sitten on olemassa, kuten sanottu, toinen todistus, joka sekin on harvinainen ja myös aistikokemukseen perustuva. Sekään ei ole mikään yleispätevä todistus. On nimittäin ihmisiä, jotka suorastaan muistavat ennen olleensa maan päällä – ennen tätä nykyistä elämäänsä. Tämä seikka ainakin saattaa hänet itsensä varmaksi jälleensyntymisen todellisuudesta. Mutta kaikille muille

ihmisille se tietenkään ei ole kylliksi varma todistus. Mutta se, joka itse tällaisia kokemuksia tekee, tietenkin niihin uskoo, vaikka ne häntä suuresti hämmästyttävätkin. Kuitenkin hänen itsensä täytyy lopulta tulla vakuuttuneeksi siitä. Hän ei muuta voi; se on hänen persoonallinen kokemuksensa. Mutta muille hän ei voi sitä todistaa. Hän voi ainoastaan sanoa, että hän tietää sen itsestään, omasta kokemuksestaan. Hän itse muistaa ennen eläneensä maan päällä. Ja kun hän sen tietää, niin on aivan luonnollista ajatella: koska minä siis olen ennen ollut täällä maan päällä, niin miksi eivät muutkin olisi voineet olla. Hän pitää sitä mahdollisena, ja se onkin aivan luonnollista. Ja tällaisia ihmisiä on kaikissa maissa siellä täällä. Ja meidän ei tarvitse ottaa lukuun sellaisia ihmisiä, jotka ovat ennen kuulleet jälleensyntyemisestä ja uskoneet siihen ja nyt omasta kokemuksestaan huomaavat sen oikeaksi. Meidän ei tarvitse ottaa tällaisia tapauksia lukuun, sillä samanlaisia kokemuksia ovat tehneet ihmiset, jotka eivät ole koskaan kuulleet edes puhuttavankaan jälleensyntyemisestä ja kuitenkin ovat tulleet omasta kokemuksestaan siitä vakuuttuneiksi ja sitten tietenkin ilostuneet, kun ovat myöhemmin huomanneet, että on muitakin ihmisiä, jotka näin uskovat, että on olemassa aivan sellainen katsontatapa, joka pitää jälleensyntymistä luonnon tosiseikkana. Jos hän todella muistaa ennen eläneensä maan päällä, niin se ei ole intuitiota, sillä hänhän on sitä itsekin ensin epäillyt ja etsinyt, ja sitten vasta tullut vakuuttuneeksi, kun ei ole muuta voinut. Hän on tehnyt työtä. Se on suuren työn tulos. Ja se tieto, minkä hän siis on saavuttanut, on hänelle itselleen kumoamaton. Sen tähden tällainen muisti, joka on omaan kokemukseen perustuva, on ihmiselle itselleen todistava, mutta muulle maailmalle se saattaa olla, ja varmasti onkin, vähemmän todistava. Kun ihminen on saavuttanut tällaisen muistin siitä, että on ennen ollut maan päällä olemassa, niin hän ei juuri uskalla puhua siitä muille, sillä hän on itsekin ihmetellyt sitä. Hän on itsekin pitänyt sitä alussa hulluutena. Kun hän sitten saa kuulla, että on olemassa sellainen katsontakantakin, että

ihminen ei ole nyt ensi kertaa maan päällä, että se on vanha oppi – että ihminen on jälleensyntyvä olento – ja että useat pitävät sitä aivan selvänä tosiseikkana, niin silloin hän ilostuu ja hän huomaa, että ehkä hänen kokemuksensa ei sentään ollut niin kovin mieletön, vaikka se sellaiselta ensin tuntui.

Jos me tapaamme sellaisia ihmisiä, jotka muistavat ennen olleensa maan päällä, jos tapaamme lapsia, jotka vielä muistavat edellistä elämäänsä maan päällä ja puhuvat sen iloista ja riemuista, niin höristäkäämme silloin korviamme. Sen kautta voi meille paljastua suuria totuuksia. Jos näitä asioita siis tarkkaamme, niin huomaamme, että kokemusperäinen tieto tuo varmuuden siitä, että jälleensyntyminen on tosiasia.

Mutta ihmisten ei pidä riippua kiinni vain siinä käsityksessä, että tieteellistä on ainoastaan se, joka perustuu aistikokemuksiin. Tieteellistä voi muukin tieto olla, kun se on loogista ja yhtäpitävää meidän järkemme kanssa – kun omalla järjellämme käsitämme sen oikeaksi. Jos otamme matemaattisen todistuksen, esimerkiksi, että $2 \times 2 = 4$, niin sitä on aivan vaikea todistaa. Jos me otamme kaksi omenaa ja lisäämme niihin kaksi omenaa, niin tulee siitä neljä omenaa. Silloin me edellytämme, että meillä on varmat kuvat siitä, mitä nuo sanat merkitsevät. Tätä on aistisesti vaikea todistaa, mutta tällä matemaattisella tavalla saadut tiedot ovat ehdottomia. Tieteellisyytemme ei saa rajoittua ainoastaan ns. empiirisiin tutkimustapoihin. Se täytyy käsittää myös loogis-matemaattisella tavalla. Ajattelumme vaatii jotakin muuta. Se vaatii järjen käyttämistä. Jotka ovat haluttomia tai tyhmiä, eivät sitä käsitä. Toiset taas käsittävät. Toisille jälleensyntyminenkin on aivan selvä, toisille ei. Toiset sen käsittävät, toiset eivät käsitä. Jotkut ihmiset esimerkiksi eivät ymmärrä, miksi suorakulmaisen kolmion kateettien neliöiden summa on yhtä suuri kuin hypotenuusan neliö. He eivät käsitä sitä. He eivät suorastaan sitä ymmärrä. Mutta se ei suinkaan todista sitä että se ei olisi tosi. Toisia on, jotka sen ymmärtävät; toisia, jotka eivät sitä ymmärrä. Mutta teoreema on silti tosi. Ei

ihmisten usko siihen vaikuta. On siis asioita, joita ihminen ymmärtää, ja joita hän ei ymmärrä. Toiset ymmärtävät, toiset eivät ymmärrä. Se ei suinkaan todista, että itse asia olisi epätieteellinen; että se ei olisi pätevä ja varma, vaikka kaikki ihmiset sitä eivät ymmärräkään. Nyt me esimerkiksi sanomme, että maa kiertää auringon ympäri. Jos menemme ajassa jonkin verran taaksepäin, niin huomaamme, että ihmiset ajattelivat aivan päinvastoin. He sanoivat silloin, että aurinko kiertää maan ympäri. He olivat siinä mielessä »tieteellisiä», että he olivat empiirisen tutkimuksen pohjalla. Kun joku sanoi, että tämä mielipide oli väärä, niin hänelle sanottiin: »Oletko sinä hullu, miksi sellaista puhut? Katsele itse taivaalle, niin näet. Ole sinä havaintojen tekijä, niin kuin mekin. Käytä silmiäsi, niin kuin me! Katsele sinä taivaalle, kuinka aurinko nousee aamulla taivaan rannalta ja laskee illalla maan alle. Etkö sinä tyhmyri ymmärrä, että tämä on aivan selvä todistus siitä, että aurinko kiertää maan ympäri. Ja katso myös yöllä tähtien liikkeitä taivaalla!» – Näin he tämän aina silloin todistivat. Me tiedämme myös, mitä oltiin keskiajalla valmiit tekemään niille, jotka silloin jo väittivät, että on tieteellisesti havaittavissa se seikka, että maa kiertää auringon ympäri eikä aurinko maan ympäri. Silloin poltettiin esimerkiksi sellainen suurmies kuin Giordano Bruno vain sen takia, että hän uskalsi väittää, että maa kiertää auringon ympäri. Sitä pidettiin silloin suorastaan paholaisen oppina, sillä olihan se Raamatun vastaista. Mutta nyt meidän tietemme ja yleinen maailman käsitys vaatii aivan toista. Se vaatii meitä nyt uskomaan siihen, että maa kiertää auringon ympäri. Ja me voimme itse, jos tahdomme, matemaattisten laskujen avulla päästä selville siitä, että maapallo todella liikkuu eikä pysy paikallaan. Ja se ei liiku ainoastaan rataansa auringon ympäri, vaan se pyörii vielä lisäksi oman akselinsa ympäri. Meidän järkemme ei tyydy vain pelkkiin väitteisiin, vaan se etsii totuutta matemaattis-loogisella tavalla. Sehän itse asiassa pinnalta katsottuna sotii meidän jokaisen aistihavaintoa vastaan, mutta kun me olemme sen päässeet

ymmärtämään, niin me olemme aivan vakuuttuneita siitä, että maa kiertää auringon ympäri eikä päinvastoin, niin kuin keskiajalla luultiin. Me emme sitä enää epäilekään. Me uskomme myöskin, että maapallolla on napa, huolimatta siitä, ettei kukaan siellä ole käynyt. Ja me uskomme sen sentähden, että olemme tulleet vakuuttuneiksi siitä, että maa kiertää akselinsa ympäri. Me käsitämme, että navat ovat olemassa, koska akseli on se viiva, jonka ympäri maa pyörii ja jonka pisteet pysyvät paikallaan, kun maan kaikki muut pisteet pyörivät sen ympäri. Tällä tavoin me ymmärrämme sen aivan loogisesti. Mutta millä tavoin me nyt voimme tämän tehdä? Emme millään muulla tavoin kuin sillä, että me olemme saaneet toisen tapaisen maailmankäsityksen, että entinen maailmankäsitys on nyt muuttunut.

Ennen oli olemassa sellainen maailmankäsitys, että maa on avaruuden keskipiste ja aurinko kiertää maan ympäri, ja taivas on tuolla päämme päällä. Siellä asuvat Jumala ja enkelit ja muut sellaiset. Maa oli kaiken keskipiste. Sellainen käsitys vallitsi muinoin. Se käsitys oli murrettava; se oli ratkottava. Geosentrinen maailmankäsitys oli hyljättävä virheellisenä. Nykyään me jo saatamme ymmärtää sellaista todistusta, että maa kiertää auringon ympäri, sillä meidän koko ajatuspiirimme on täydellisesti muuttunut. Me elämme nyt sellaisessa ilmapiirissä, että ajattelemme toisella tavoin kuin keskiajan ihmiset. Nyt me tiedämme, että maa kiertää auringon ympäri, ja me tiedämme vielä lisäksi, ettei ole olemassa vain yksi aurinko, vaan monia, lukemattomia. Ja taivas on loppumaton avaruus. Ei sillä ole mitään rajoja; se on rajaton avaruus. Ja samanlaisia palloja kuin tämä meidän pallomme, on tuhansittain, lukemattomia. Meidän pallomme on vain pienen pieni hiukkanen avaruuden valtameressä. Sen tähden me voimme ymmärtää kaikenlaisia matemaattis-loogisia todistuksia ja pitää niitä tieteellisinä, vaikka se siis perustuukin matemaattis-loogiseen todistukseen.

Nyt me tahdomme sanoa samaa jälleensyntymisenkin suhteen. Se seikka, että maa kiertää auringon ympäri, on

sellainen, että se vasta kaukaisessa tulevaisuudessa voidaan saada todistetuksi kokemuseräistä tietä. Nyt tiedämme tämän tosiseikan vain matemaattis-loogisen todistelun perusteella. Mutta kokemuseräistä tietoa me voimme siitä saada vasta sitten, kun me osaamme liikkua vapaasti ulkona avaruudessa, kun osaamme näitä luonnon tosiseikkoja katsella ulkoa päin. Samalla tavoin on jälleensyntymisenkin suhteen. Nyt me tiedämme siitä vain matemaattis-loogisella tavalla. Mutta tulee aika, jolloin yhä useammat ihmiset saavat siitä tietää suorastaan kokemuseräisellä tavalla, niin kuin kyllä useat ihmiset jo nykyään tietävät. Mutta, kuten sanottu, on nytkin ihmisiä, jotka ilman persoonallista kokemustakin uskovat jälleensyntymiseen, aivan samoin kuin ihmiset uskovat siihen, että maa pyörii auringon ympäri, vaikka eivät itse sitä tiedä. He vain uskovat, mitä muut sanovat, ja se on heidän järjellisen käsityskantansa mukaista. Aivan samoin on jälleensyntymisenkin laita.

Kun me jälleensyntymisestä puhumme, niin me joudumme aina siihen elämäkysymykseen, joka on tätä lähinnä, ja se on kysymys Jumalasta. Onko Jumalaa, vai ei, ja millainen se on, jos se on olemassa? – Tuosta riippuu myös jälleensyntyminen. Mutta mitä tämä kysymys sisältää?

Tämä kysymys »onko Jumalaa?» sisältää sen, onko maailmankaikkeus moraalinen vai moraaliton? Onko se siveellinen vai ei? Onko sillä mitään järkeä, ja onko sillä elämällä mitään siveellistä merkitystä ja sisältöä? – Onhan olemassa katsantotapa, joka sanoo, että Jumalaa ei ole. Tämä ajatustapa kohdistuu samalla siihen, että elämällä ja olemassaololla ei ole mitään siveellistä perustaa; että ei ole mitään moraalialueita olemassaolon takana. Siinä ei ole mitään merkitystä, tarkoitusta eikä järkeä. Ja silloin me myös aivan hyvin voimme ymmärtää, ettei ole muuta elämää kuin tämä aineellinen elämä. Ihminen on vain sattuma, eikä hänen elämällään ole mitään tarkoitusta. Elämä on vain sokeiden voimien yhteentörmäys. Ei tarvitse ajatella mitään, ei mitään pohtia. Mitä se hyödyttää, jos kerran ihminen

on vain pelkkä sattuma. Luonnollisesti yhtä hyvin voi olla onneton kuin onnellinen. Eihän se merkitse mitään, koska kerran elämällä ei ole mitään siveellistä tarkoitusta, eikä sillä ole mitään ohjaajaa. Kun me sanomme, että materialistinen maailmankäsitys on oikea käsitys, kun sanomme, että Jumalaa ei ole, kun asetumme tälle kannalle, me teemme loogisen virheen. Sillä kun me katselemme luontoa, niin huomaamme, kuinka se on organisoitu, kuinka kaikki luonnossa on tavattoman viisaasti järjestetty. Kaikki on luonnossa hämmästyttävän tarkkaa ja täsmällistä. Me emme näe siitä puuttuvan järkeä. Kaikessa on mitä suurintä järkeä, ja me emme osaa mitään tehdä matkimatta luontoa. Me olemme väärässä, jos kiellämme järjen. Jos siis tahdomme olla tarkkoja, niin emme voi olla huomaamatta, että Jumala on olemassa. Mutta Jumala on muutakin kuin järki. – Me ihmiset sanomme, että me olemme järkeviä olentoja. Sitä tuskin kukaan epäilee. Monet ihmiset havaitsevat järkeä ja tajuntaa, joka voi vastustaa tuota järkeä. Me sanomme, että meissä on järjestä riippumaton tajunta. Onko tämä tajunta, joka on meissä, tyhjästä syntynyt? Eikö elämässä ole jotakin, josta tämä on voinut syntyä? Koska tämä tajunta on minussakin, niin eikö ole mahdollista, että se voisi olla muuallakin yhtä hyvin? Miksi se olisi ainoastaan meissä eikä muualla ollenkaan? Eikö sitä ole siinä elämässäkin, koska kaikki ihmiset ovat tänne tulleet. Ihminen on kotoisin samasta alkulähteestä, mistä kaikki muutkin. Voimain summa on aina sama. Voimaa ei voi tulla lisää. Siihen, mikä ihmisessä on ilmennyt, ei tule uutta lisäksi. Hänessä on ilmennyt jotakin, joka jo on olemassa. Siis tuossa elämässä, joka on kaiken takana, on kaikkea sitä, mitä on ihmisessäkin. Se on jo olemassa. Silloin täytyy sanoa, että Jumalan täytyy olla olemassa siinä merkityksessä, että on suuri tajunta, hyvyys ja rakkaus..., kaikkea, mitä voi ihmisessä olla olemassa. Koska siis meissä on siveellistä tuntua, koska meissä on siveellisiä vaatimuksia, niin silloin sitä on jumalassakin. Jumala on kaiken siveellisyyden tausta. On siis

olemassa siveellinen maailmankaikkeus. Elämällä on siveellinen sisältö.

Meillähän voi olla lapsellisia käsityksiä Jumalasta. Monella on Jumalasta se käsitys, että hän on hallitsija, joka loi maailman 6000 vuotta sitten ja hallitsee sitä nyt, kuinka vain itse tahtoo. Hän voi muuttaa luonnonlakeja; Hän voi tehdä mitä vain. Hän on vain oikullinen tyranni, joka on aivan vapaa tekemään mitä vain. Tällainen käsitys Jumalasta on kyllä monella. Voimmeko ajatella, että Jumala loisi ihmisen sitä varten, että syöksisi hänet ikuiseen helvettiin? – Se on lapsellinen käsitys; se on meidän siveellistä tuntoamme vastaan. Tämä käsitys on lapsellinen ja puutteellinen, sillä se käsitys ei ole ollenkaan siveellinen tai sitten me emme ymmärrä, mitä on siveellisyys.

Jumala ei ole kaikkivaltias. Tämä tajunta on hyvin merkillinen, pyhä; se on hyvyys, rakkaus . . . , joka on tämän aineellisen maailman takana. Se taistelee aineellisessa maailmassa, – sitä vastaan. Ihminen taistelee itsensä vapaaksi aineesta. Tajunta taistelee voittaakseen aineen. Jumala elää meissä; Hän asuu meissä siksi, että hän on meidän oma itsemme. Tämä on tuo uusi käsitys Jumalasta, että Jumala on tässä aineessa taisteleva ja työskentelevä tajunta. Ja Hän on viisas ja nerokas tajunta. Tämän käsityskannan mukaan on luonnollisesti välttämätöntä, että ihminen syntyy uudestaan. Ja kun ihminen on niin paljon työtä tehnyt, niin on luonnollista, että tällä kaikella on jokin tarkoitus. Ihmiskunta pyrkii jotakin päämäärää kohti. On sama miten nimitämme sitä, mihin ihminen pyrkii. Me sanomme sitä erikoisella nimellä: mestari. Pääasia on, että ihminen ymmärtää, että elämällä on jokin tarkoitus. Ja tämä tarkoitus on saavuttamaton, ellei ihminen synny jälleen, ellei hän synny monta kertaa maan päälle, koska hän kerran nyt ei ole täydellinen eikä hän tämän elämän aikana siksi tule. Ja ihmisen täytyy tulla mestarin kaltaiseksi. Kuinka hän voisi tulla sellaiseksi, ellei hän synny jälleen? Miksi hän olisi syntynyt tänne maan päälle, ellei se olisi tärkeätä, ellei sillä olisi mitään merkitystä. Ihmiset ovat

erilaisia. Ei voi sanoa, että kaikki ihmiset olisivat kehittymättömiä, sillä eivät he kaikki ole samanlaisia. Ei, päinvastoin, he ovat erilaisia. Jos löydämme jostakin rodusta ihmisiä, jotka ovat kehittymättömiä, niin löydämme jostakin toisesta rodusta ihmisiä, jotka ovat persoonallisesti verraten kehittyneitä. Koska siis ihmiset ovat näin erilaisia, niin eihän tämä elämä siis ole vain alkeiskoulu. Tämä on jotakin merkillistä. Jos kerran me tulemme tänne maan päälle kehittyneinä ja kehittymättöminä ihmisinä, niin me varmaan tulemme tänne monta kertaa. Miksi ihminen syntyisi vain yhden kerran? Kun synnymme tänne kehittymättöminä, niin miksi emme voisi syntyä tänne uudestaan kehittyäksemme ja lopulta saavuttaaksemme sen asteen, jonka muutkin jo ennen meitä ovat saavuttaneet? Sehän on aivan luonnollinen vaatimus; koska on tilaisuus olla sekä kehittynyt että kehittymätön, niin täytyy olla tilaisuus kehittymättömän kehittyä edelleen, ja jälleensyntyminen kuuluu Jumalan siveelliseen tarkoitukseen. Elämällä on siveellinen sisältö. Silloin me voimme hyvin käsittää sen, että me synnymme tänne jälleen; että tulemme tänne yhä uudelleen oppiaksemme.

